

MARK
LOUERI

ČARAPE
NISU
DOVOLJNE

...ako je to sve što
imate na sebi

Prevela
Aleksandra Čabraja

■ Laguna ■

Naslov originala

Mark Lowery

SOCKS ARE NOT ENOUGH

Copyright © Footnote Books Ltd, 2011

Translation copyright © 2012 za srpsko izdanje, LAGUNA

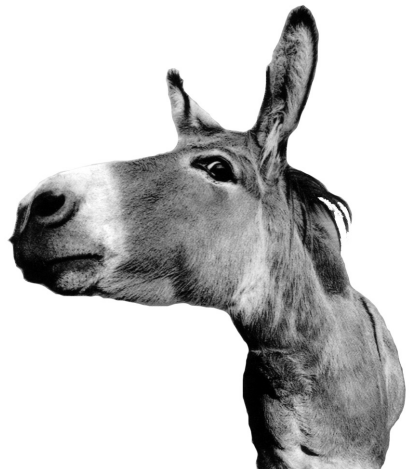

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Za S. i Dž.

„Kako se izboriti s osećanjima“ – prvi čas

Evo deset loših stvari koje su mi se desile u poslednje tri nedelje. One su razlog što sam ovde:

1. Moji roditelji su odlučili da prestanu da nose odeću.
2. Kad je stavka 1. izmakla kontroli, pridružili su se nečemu što jedino mogu nazvati terorističkom grupom, nasrnuli na večernju paradu i obrukali me pred celim gradom.
3. Moj kretenski brat mi je preteo i upropastio najdivniju devojkicu na svetu.
4. Napravio sam bratovljevoj devojkici šljivu na oku (slučajno).
5. Optužen sam da sam proganjao devojkicu svog brata (nesporazum).
6. Zbog stavke 1. moja majka je prošlog utorka uhapšena i provela je noć u zatvoru (nažalost, pomenuti događaj nije bio ni slučajnost *ni* nesporazum).

7. Moj brat mi se osvetio za stavke 4. i 5. na osobeno podao i podmukao način.
8. Zbog stavke 7. nenamerno sam uvredio gradonačelnika jednog francuskog gradića i umalo izazvao neredu na gala plivačkom takmičenju. Zbog toga sam bio udaljen iz škole do danas, i doživotno proteran sa gradskog bazena.
9. Zbog stavke 1. pretrpeo sam strahovitu neprijatnost, kakvu nisam mogao ni da zamislim. Posledica toga je da nikad više neću jesti čokoladne pahuljice.
10. Zbog stavki 1–9. pet dana gotovo ni reč nisam progovorio. Takođe sam se odselio iz kuće i poslednjih nedelju dana stanujem u šatoru u zadnjem dvorištu.

Zbog svega opisanog u stavkama 1–10. sada sam primoran da dolazim na svakodnevne jednočasovne lekcije kod gospođice O'Mali. To se zove „Kako se izboriti s osećanjima“. Škola i roditelji jasno su mi stavili do znanja da, kad je reč o tome, nemam izbora. Moram da idem na te časove.

Ovim časovima prisustvuju dve osobe. To su:

- a. gospođica O'Mali (školska bolničarka, savetnik i socijalni radnik),
- b. ja (Majkl Svorbrik).

Ovo je naš prvi čas. Održava se u kancelariji gospođice O'Mali. Pošto sam ušao, seo sam preko puta gospođice O'Mali, koja sedi za svojim stolom. Ona mi je postavila gomilu pitanja o tome kako se osećam. Nisam odgovorio

ni na jedno od njih, jer ne želim da pričam o onome što se desilo.

Posle nelagodnog ćutanja koje je, kako mi se činilo, trajalo oko dva sata, gospođica O'Mali se nasmešila i potapšala me po ruci. U tom trenutku sam primetio da gospođica O'Mali ima krupne šake; ogromne, velike šake kojima bi mogla da zdrobi mače. To je čudno, jer je inače vrlo sitna i govori sa irskim naglaskom, blagim poput promaje što vuče ispod zatvorenih vrata. Te šake deluju neskladno, kao one navijačke rukavice s ispruženim prstima koje se nose na utakmicama.

Pošto je sklonila svoju džinovsku šapu s moje ruke, gospođica O'Mali mi je rekla da, ako ne želim da pričam, mogu da napišem sve što me uznemirava. Uverila me je da mogu da napišem sve što želim i da niko van ova četiri zida to nikada neće pročitati. Zatim je ispod svog stola izvukla laptop. Kazala je da ga je dobila od škole ali da ga nikad ne koristi, jer sve drži u tintari. Istovremeno se potapšala po glavi. Dok je to radila, nisam mogao da odvojim pogled od njene ogromne šake. Trebalo bi dobro da pazi kad se tapše po glavi. Mogla bi sebi da razbije lobanju.

Misli su mi odlutale. Zapitao sam se gde ona kupuje rukavice. Postoje prodavnice za ljude koji su neuobičajeno visoki ili debeli. Postoji li prodavnica rukavica za dame sa ogromnim šakama? Verovatno nemaju dovoljno široko tržište. Malo je žena s tolikim šakama. Ta radnja bi verovatno morala da prodaje i velike cipele, da bi imala dovoljno prometa. Gospođica O'Mali nosi mokasine sa čičak trakom. Sumnjam da bi mogla da veže pertle, kad su joj prsti debeli kao kobasice.

Konačno sam odlučio da prestanem da razmišljam o njenim šakama. Čini mi se da je to moj problem. Postajem opsednut detaljima nečijeg izgleda. Na primer, znam da moj takozvani ortak Pol Beri ima beleg u obliku slepog miša ispod miške i devetnaest bradavica na levom stopalu.*

Uključio sam laptop i počeo da kucam. Na kraju krajeva, ne dešava se svaki dan da vam neko tek tako dá laptop na korišćenje.

Poverljivost

O, ne! Gospođica O'Mali mi je čitala tekst preko ramena. Mada je kancelarija mala, nisam primetio da je obišla oko stola. Pročitala je sve, čak i ono o svojim šakama. Isprva sam pomislio da će se naljutiti, ali znate li šta je uradila? Nasmejala se! Onda je rekla: „Ah, lepo. Odlično. Napiši *tačno* ono što osećaš. Veoma si dobro organizovan. Drago mi je što vidim da koristiš spiskove i fusnote. Spiskovi su odlična ideja, Majkl. Oni pomažu da se razmrse zgusnuta osećanja i razbistre misli.“

I ja volim spiskove. Mogao bih da napravim spisak od dvadeset razloga zašto ih volim, ali bi to ipak bilo preterivanje. Pretpostavljam da jednostavno volim red. Čak mi je i odeća u ormaru složena po abecednom redu (od Asteriks majice za sedmogodišnjaka do zebastog džempera koji mi je mama pre tri godine kupila za Božić i koji još nisam nosio).

* U retkim prilikama kad radi fizičko, prebrojavam ih, da vidim je li mu se pojavila još koja.

Dakle, čas je skoro gotov. Čini mi se da nije bilo tako strašno. Ako joj ne smeta što pišem o njoj, to znači da stvarno *smem* da pišem šta god hoću. Zapisaću celu priču. Pretpostavljam da sam je možda već pokvario time što sam na spisak stavio sve najbolje pojedinosti (ili najgore, zavisno od gledišta). Ali to nije važno. Taj spisak ipak ne govori ni mali deo priče.

„Kako se izboriti s osećanjima“ – drugi čas

Ovo je drugi dan kako dolazim na časove „Kako se izboriti s osećanjima“. Drago mi je što sam danas ovde, iz dva razloga:

1. Pošto je utorak, propustiću čas likovnog kod gospođice Skinner. Gospođica Skinner je razroka i ima brkove. To nisu razlozi zbog kojih je ne volim. To su samo činjenice. Njene časove ne volim jer mi je neprijatno posle svega što se desilo. U školi su smatrali da je najbolje da više ne odlazim na njene časove, pošto je ona povezana s celom pričom. Mislim, takođe, da je to i zbog toga što svi znaju da je likovno besmislen predmet i zato što mi očajno ide. Jednom sam napravio autić od gline. Gospođica Skinner je rekla da je to odlična krava. Čak me je pohvalila kako sam joj napravio vime. Ne shvatam da li je to zato što je razroka ili zato što ja nemam veze s umetnošću. Verovatno pomalo i zbog jednog i zbog drugog.
2. Zbog gospođice O'Mali. Ona je dobra. Danas po podne mi je, na početku časa, dala keks i napravila

sok od pomorandžinog sirupa. Taj sok obično daju deci koja se onesveste kad je velika vrućina. Držala je čašu svojom ogromnom šakom i sipala u nju sirup, pažljivo odmeravajući. „Samo jedan prst“, promrmljala je za sebe. Kunem se da je u čaši bilo oko dva decilitra sirupa pre nego što je dodala vodu.

Kad sam seo, gospođica O'Mali mi je postavila još pitanja sličnih onima od juče. „Želiš li o nečemu da pričaš danas?“, „Kakvo je stanje kod kuće?“, „Da li još stanuješ u šatoru?“, i tako dalje.* Gundao sam i slegao ramenima na svako pitanje i usredsredio se na keks, neki voćni biskvit (kom je rok upotrebe istekao verovatno oko 1983). Zalivao sam ga sokom. Sok je bio tako sladak da sam imao osećaj kako mi se zubi rastapaju.

Gospođica O'Mali je klimnula glavom i rekla: „Dobro, dobro“, a zatim izvadila laptop iz sefa u kome drži injekcije za đake koji boluju od dijabetesa. Mislim da ga je tu stavila da bi mi pokazala kako niko ne može da čita ono što sam napisao. To mi se dopalo. Potom je uzela nešto da radi, rekavši mi da samo nastavim da pišem dalje.

Dakle, evo. Ovo je moja priča.

Plivanje

Ja sam plivač.

Dobro, to nije sasvim tačno. Ja samo volim da plivam.

* Vrat mi je strašno ukočen od spavanja u šatoru. Sem toga, danas je drugi oktobar i noćas je bilo ledeno. Zaista nije lako napustiti roditeljski dom.

Zapravo, ni to nije sasvim tačno. Mrzim plivanje. Od šeste godine pa do pre nešto više od nedelju dana, mama me je terala da idem na plivanje. To je bilo u potpunosti protiv moje volje.

A ona je svake božje nedelje u poslednjih osam i po godina stajala na balkonu i posmatrala me: jedan dosadni krug za drugim; jedan bolni trening za drugim. Nemam pojma zašto je to radila, jer je posmatranje drugih ljudi kako treniraju plivanje verovatno nešto najdosadnije na svetu. Uprkos tome, međutim, ona je gledala moj svaki-svakijati trening. Osim subotom.

Uskoro ću morati da napišem zašto nikad nije dolazila subotom. To nije baš prijatno.

U svakom slučaju, član sam plivačkog kluba.

Ili sam bar *bio* član plivačkog kluba, pre nego što se sve ovo dogodilo. Ali sam prilično dobar plivač.

To jest, zavisno od toga s kim me upoređujete.

Bolje plivam od, na primer, morskog puža, ali mnogo gore od morskog lava.

Da budem iskren, prema ljudskim merilima, prilično sam nikakav plivač.

Ipak, postoji razlog zbog kog sam trpeo plivanje, uprkos svem nedostatku brzine, tehnike i volje. Brilljantan, nadahnjujući razlog. Razlog koji je sekao vodu poput delfina. Razlog koji je blistao kao zrak sunca na koralnom sprudu.

Lusi King.

Divna Lusi King.

Lusi King, nacionalna šampionka u plivanju i rekorderka u svojoj starosnoj grupi (sto metara slobodnim stilom – do šesnaest godina).

Lusi King, ljupka, predivna devojka koja je, iako ove godine ide u niži završni razred i već treba da počne da sprema matura ispite, *a uz to* trenira petnaest sati nedeljno,* ipak našla vremena da pomaže u obučavanju invalidne dece u bazenu za neplivače dvaput nedeljno.

Lusi King, koja mi se jednom nasmešila. To je činjenica.

Sad, ako bi neko ovo pročitao, tačno znam šta bi rekao. Rekao bi: „Ooo, Majk Svorbrik se loži na Lusi King. Majk Svorbrik, koji tupavo klata glavom i ima stomak i tanke ruke, loži se na Najlepšu Devojkicu u Prestonu.“**

Međutim, to bi bilo stoprocentno, potpuno i krajnje **pogrešno**. Ja se ne *ložim* na nju. Ja joj se *divim*. To je velika razlika. Pol Beri, moj takozvani ortak, *loži se* na devojke. On bulji u njih kroz dvogled dok rade fizičko i pokušava da im onjuši kosu u školskom hodniku. To je *loženje*. *Divljenje* je kad za neku devojkicu kažete: „O, mislim da je ta i ta vrlo darovita, divna osoba. U početku nisam primećivao njen izgled ali, kad već pričamo o tome, pretpostavljam da je zapravo vrlo lepa. Naravno, to uopšte nije važno. Saznaću o njoj sve što mogu da bismo jednog dana možda mogli postati dobri prijatelji. Možda bismo mogli zajedno da jedemo pečenu piletinu i kuvani

* Izvor: veb-sajt Plivačkog kluba *Prestonskih pirana*, stranica „Upoznajte naše šampione“ (koju sam memorisao). Ostale činjenice su:

Omiljena hrana: pečena piletina i kuvani krompir. Ambicije: takmičenje na olimpijskim igrama. Ljubimci: nema. Najomiljenija vežba: zamah nogama s perajima. Najneomiljeniji stil: leptir (mada ipak drži klupski rekord u ovom stilu u svim juniorskim grupama, od onih mlađih od jedanaest godina pa naviše – mogao bih da zapišem sva vremena po sećanju, ali neću). Omiljeni film: *Potruga za Nemom*. Savet za treniranje: budite usredsređeni.

** To znam, zato što mi je moj takozvani ortak Pol Beri jednom to rekao, od reči do reči.

krompir i da gledamo *Potragu za Nemom*, i da posle toga pričamo o treninzima, ili bih mogao da joj nosim torbu na trening, ili čistim peraja, ili nešto slično. Ali nikad, nikad ne bih uništio njen ugled niti naše prijateljstvo time što bih se *ložio* na nju. Nikako. To nipošto ne liči na mene. Mislim, zašto bih to radio? Stvarno.“

Kada je sve krenulo naopako

Sad shvatam da su se problemi sigurno gomilali godinama, a da ja to nisam primećivao. Kao kada pritisak u vulkanu raste vrlo dugo, ali ljudi shvate da su u opasnosti tek kad im grudva užarene lave padne na mačku. Ponekad ne primećujem stvari koje mi se dešavaju pred nosom. Na primer, jednom mi je kravata iz školske uniforme upala u onu spravu u kuhinji pored sudopere koja melje ostatke hrane. Dok sam shvatio šta se dogodilo, kravata je već bila samlevena do čvora. Morao sam da se oslobodim tako što sam je odsekao nožem za ljuštenje krompira (jedino što mi se našlo pri ruci), inače bih bio iseckan kao trula šargarepa.

Dakle, pre nešto više od tri nedelje trenirao sam u subotu pre podne. Dok sam bio član plivačkog kluba, treninzi subotom bili su mi omiljeni. Zapravo, jedino sam u njima uživao. To je bilo zato što moja majka jedino subotom nije dolazila da me gleda, iz razloga koje sam, nažalost, kasnije saznao. Zbog toga su to bili jedini treninzi na koje sam rado odlazio.

Ne volim kad me neko posmatra.

Plivački klub je zakupljivao samo dve trake, jer većina ljudi vikendom ima pametnija posla. Ostatak bazena bio

je namenjen za javnu upotrebu. Jedna traka bila je predviđena za elitnu takmičarsku ekipu, čiji su članovi dolazili isključivo po pozivu (ti treninzi bili su namenjeni onima koji su imali šanse da pobede na predstojećim velikim takmičenjima. Obično su samo Lusi King i još ponekog plivača smatrali dovoljno dobrim da treniraju u njoj). Druga traka bila je namenjena razvoju ekipe. To je bio uljudan način da se kaže da je reč o gubitničkoj stazi.

Svi članovi ostalih ekipa u klubu bili su dobrodošli da treniraju u gubitničkoj traci. Pa, rekoh da su bili dobrodošli. Zapravo uopšte nismo bili dobrodošli, ali je klub morao da se barem pretvara kako brine o svim svojim plivačima, a ne samo o najboljima. Nikada se prema nama nisu odnosili kao prema cenjenim članovima. Postupali su s nama više kao s otpadom koji pluta po smrdljivoj kanalizaciji punoj pacova. To je bilo zato što je te časove držao Dejv King, glavni trener kluba.

Evo nekoliko podataka o Dejvu Kingu:

1. On je Lusin tata.
2. Celo telo mu se naizgled sastoji od jednog džinovskog nabreklog mišića i mreže vena koje damaraju i pulsiraju kad god je besan (a to je često).
3. Oko vrata uvek nosi klipbord i štopericu. Video sam ga čak kako s njima ide u toalet posle treninga. Mislim, šta bi tamo uopšte mogao da meri? Pa, osim očiglednog.
4. Veoma je prek. Jednom sam ga video kako grabi jednog dečka za plivačke naočare i baca ga pet metara dalje u bazen.

5. Mrzi gubitnike. Tu se svakako ubrajam i ja.
6. Na jednoj ruci mu nedostaju tri prsta. Neko mi je jednom rekao da je bio u Specijalnoj vazduhoplovnoj jedinici i da je prste izgubio u vežbanju borbe prsa u prsa. Ne znam da li je to istina, ali ako jeste, verovatno je odmah potom njima nasmrt pretukao protivnika.

Drugi važan razlog zbog kojeg sam toliko voleo te treninge jeste što sam uvek bio u traci pored Lusi King. Mogao sam izbliza da se *divim* njenoj plivačkoj tehnici. Bila mi je tako blizu da bi me, kad bi se odgurnula od zida, mehurići iz njenog nosa zagolicali po licu. Ponekad, kad je vežbala zamah nogama, vrhovima peraja bi me okrznila po ramenu. Drugi put bi pak rukom dotakla moju, pa bih poželeo da je uhvatim za ruku i da zajedno plivamo po bazenu, kao par srećnih pliskavica.

To se, međutim, nikad nije desilo. Obično bi prolelela pored mene ogromnom brzinom a ja bih ostao da se praćakam u vodi i žalim što sam ostavio inhalator u torbi.

I tako sam tog dana došao na bazen u osam i pedeset, deset minuta pre početka treninga.

Ne volim da kasnim.

U pet do devet pored bazena je prošetao Dejv King, sa štopericom i klipbodom koji su mu poskakivali na ogromnim grudima.

„Jesi li spreman da dobro zapneš, Malkolme?“, zagremo je, jedva me i pogledavši dok je na tabli zapisivao plan Lusinog treninga. „Uskoro će Esnafsko gala plivačko takmičenje. Ne bih želeo da se izblamiraš kao na klupskom prvenstvu.“

Kiselo sam se nasmešio. Mislio je na ono kad sam se prošle godine povredio na klizavom postolju za skok, baš kada je trebalo da zaplívam.

U ostatku bazena plivalo se uobičajeno: stariji muškarci i žene su preplivavali bazen po dužini, poneki iritirajući plivač plivao je po širini smetajući svima ostalima, dok se nekoliko hiperaktivnih dečaka prskalo a spasioци ih stalno opominjali.

Koji minut kasnije Lusi je izašla iz svlačionice u bade-mantilu. Peraja, plivačke rukavice, leptira za plivanje i plivačke naočare nosila je vešto balansirajući njima na dasci.

Nasmešio sam se, ali mi ona nije uzvratila. To je zato što je uoči treninga uvek veoma usredsređena. Upamtio sam da ne treba da joj skrećem pažnju kad je očigledno posvećena svom zadatku. Bez upozorenja je skinula bademantil i počela da se isteže pored bazena. Morao sam brzo da skrenem pogled, osećajući kako crvenim. Nipošto nisam želeo da je posmatram kada ona to ne primećuje. Da sam kao moj takozvani ortak Pol Beri, verovatno bih prostački zviznuo i povukao je za bretele kostima.

„Dobro, Lus“, progunđa Dejv King, kucnuvši po tabli. To uvek radi kad objašnjava tehničke pojedinosti. „Danas je osmi septembar. Imamo samo još koji mesec do nacionalnog prvenstva i dve nedelje do prestonskog esnafskog gala takmičenja.* Sad idemo punom snagom, Lus, znači,

* To je deo Prestonskog esnafa – drevne proslave gradskog prava na tržište koja se održava svakih dvadeset godina. Uzbudljivo, a? Pošto je ovo godina Esnafa, plivački klub *Prestonske pirane* trebalo je da održi gala takmičenje protiv tima iz našeg francuskog grada pobratima. Takođe je trebalo da imamo sopstvenu pokretnu platformu u večernjoj paradi kroz centar grada. Nažalost, kasnije ću morati detaljnije da pišem o ovim događajima.

nema zabušavanja. Četiristo metara kraul, za zagrevanje. Gledaj da zamasi budu što duži. Prvih sto metara s pedeset posto, drugih sa sedamdeset pet, trećih sa devedeset, četvrtih punom brzinom. Ne pljeskaj po vodi levom rukom. To te je koštalo nula zarez nula pet sekundi po dužini na regionalnom takmičenju, a to bi lako mogla biti razlika između zlata...“

„...i blata“, završava Lusi, nameštajući naočare i zaronivši s blagim pljuskom.

Dejv se nasmešio kad je počela da seče vodu kao barakuda. „To je moja devojčica.“

Stajao sam i drhtao na hladnoći dok ju je on posmatrao kako klizi kroz bazen, gledajući u štopericu i beležeći nešto na svom klipbordju.

Još jedna plivačica se pridružila Lusi u istoj traci – Ema, devojčica s ramenima dizača tegova, koja većini dečaka iz kluba može da obori ruku. Neki je iza njenih leđa zovu Tajson Razbijač. Mislim da to nije fer, ali joj prilično odgovara.

Posle kraćih Dejvovih uputstava i ona je zaronila u bazen i zaplivala iza Lusi, mada se razmak između njih sa svakim zamahom povećavao. Dejv ispod glasa promrmlja nešto o tome kako ona u poređenju s Lusi pliva kao nilski konj. Činilo se da ga to veoma raduje.

Nakašljao sam se. „Hm. Dejve.“

Dejv se okrenuo i pogledao me kao da sam upravo počišćen iz dečjeg bazena pošto je pukla pampers pelena. „Šta je, Martine? Zar ne vidiš da sam zauzet?“

Pokušao sam da se nasmešim. „Šta želite da radim?“

„Samo otplivaj nekoliko krugova“, reče on, nemarno odmahujući rukom. „Misliš li da možeš toliko da

postigneš? Ah, i uzgred, treba nam neko baš kao ti, za klupsku platformu u večernjoj procesiji. Jesi li zainteresovan?“

„Da, molim“, odgovorih brzo. Sa veb-sajta sam saznao da će Lusi glumiti morsku kraljicu i da još nisu odredili ko će biti kralj.

„Dobro je. Treba nam neko da se maskira u morskog puža. Onaj drugi niski, bucmasti klinac napustio je klub kad sam mu rekao da mora na dijetu. Sad skači u bazen i počni da vežbaš, ovde samo gubiš vreme.“

Dok mi je pogled njegovih ludačkih, izbuljenih očiju prosto pržio leđa, brzo sam upao u gubitničku traku, skočivši na stomak, i otprtljao par dužina. Bio sam sâm u toj stazi.

Pretpostavljam da neće biti tako strašno glumiti morskog puža. Mislim, radije bih bio morski kralj, ali nije važno. Na veb-sajtu je pisalo da su morski puževi čuvari kraljice. Biće lepo čuvati Lusi. Mogu da je štitim od morskog kralja i postaram se da on drži svoje slane šape što dalje od nje.

Nepoželjni podvodni kreten

Upravo sam preplivavao treću ili četvrtu dužinu kad je sve krenulo naopako.

Negde ispred, u Lusinoj traci došlo je do meteža. Ona je odjednom zastala usred zamaha i počela mahnito da pljuška po vodi. Peraja i mehurići leteli su na sve strane. Sve je to pomalo podsećalo na film *Ajkula*, samo bez ajkule.

Doplivao sam do nje da vidim je li dobro. Nije mogla da govori, samo je pokazivala ka dnu bazena, širom

otvorenih slatkih usta. Kad sam zaronio, nisam mogao da verujem svojim očima. Na dnu bazena ležao je tip s maskom za ronjenje i gledao naviše ka Lusi. Bio je to dečak mojih godina. Dečak s ogromnim stomakom i pokvarenim kežom na tupavom licu. Dečak koji me je odmah prepoznao i počeo mahnito da mi maše.

„O, ne“, rekoh naglas, dok su mi mehurići navirali iz usta.

Bio je to Pol Beri – jedan od mojih takozvanih školskih ortaka.

Zapravo, to zvuči kao da imam još ortaka. Nemam. On je jedini. Kad imate samo jednog prijatelja na svetu, ne možete dopustiti sebi da budete izbirljivi.

Nekoliko stvari koje treba znati o Polu Beriju:

1. Izrazito je gojazan. Kaže da je to nasledni problem. Moj brat Sti kaže da je njegov problem u tome što je nasledio preveliku guzicu.*
2. Opsednut je devojkama. I to na vrlo nezdrav način. Ponekad kad se loži na neku devojkicu, koristi njen upotrebljeni pribor za jelo iz kante za otpatke u školskoj kantini, jer je to „isto kao da se žvalavi s njom“.
3. Tvrdi da ima devojkicu Francuskinju, koja se zove Šeri i koja mu je „sve pokazala“. Ne verujem mu. Takođe kaže da je njegov teča izmislio karavan, da u njegovom krevetu živi mačji duh i da je njegov deda bio prvi čovek u Britaniji koji se zvao Nejtan.

* Ovo je jedan od ukupno dva puta kada je moj brat uspeo da me zasmeje. Ipak, posle toga sam osetio grižu savesti jer je to bila šala na račun mog jedinog i najboljeg druga. Međutim, griža savesti me je prošla kad me je Pol pljesnuo po ruci zbog toga što sam se nasmejao.

„Šta to radiš?“, pitao sam ga, oblikujući reči usnama. Nije mi bilo nimalo prijatno.

Pol je rukama pokazao oblik ženskog tela kao peščani sat a zatim pokazao na Lusi i digao palčeve. Obrazi su mu bili naduveni pošto je dugo zadržavao dah.

Lusi se praćakala u svojoj traci. Udahnulo sam i pogledao u nju.

„Poznaješ li *ovo*?“, upitala je pokazujući naniže, lica iskrivljenog od gnušanja. Bila je i ostala jedina devojka na svetu koja lepo izgleda čak i kad je besna.

„To nema nikakve veze sa mnom!“, zaskičao sam.

Lusi odmahnu glavom. „Jadno.“

U tom trenutku pored bazena se začuo urlik. „Eeej! Šta s’ tamo dešava?“

Dejv King je žurio niz ivicu bazena, očiju zažarenih poput razjarenog ugljvlja, dok mu je klipbord snažno odskakivao.

Lusi pokaza ka dnu bazena. „Voajer“, reče ona, tonom koji je nagoveštavao da se to često dešava. Znajući Pola, to je sasvim moguće.

Ono što se potom desilo bilo je zbilja spektakularno. Dejv King je zaurloao kao gorila, bacio klipbord i štopericu pored bazena i zaronio, potpuno obučen. Proleteo je ispod mene kao torpedo, zgrabio Pola jednom rukom i povukao ga kroz bazen ispod vode.

Na drugom kraju bazena izvukao ga je za nogu, bacio ga na pod i nagnuo se nad njega, režeći i mašući pesnicama. Pol prestravljeno počeo da gmiže na stomaku poput morža, a zatim pobeže u svlačionicu.

Svi su buljili u njih. Stariji plivači su prestali da plivaju. Hiperaktivni klinici su prestali da se prskaju. Čak je i spasilac ispustio pištaljku.

„A i ti možeš da izađeš, Mario!“, dreknuo je na mene. „Ometaš mi sportiste!“

Voda mu se cedila iz odeće, a košulja mu beše zalepljena za nabrekle mišiće. Nisam želeo da i mene izvuče iz bazena, pa sam zaronio ispod trake koja je odvajala Lusinu stazu od moje. Dok sam plivao tuda, pokušao sam da joj se izvinim zbog Pola, ali Lusi već beše nastavila da pliva.

JOJ!

Odjednom sam se presamitio od bola. Plivajući pored mene, Tajson Razbijač me je udarila u stomak svojim ogromnim stopalom. Mislim da to nije bilo slučajno.

„Kako se izboriti s osećanjima“ – treća seansa

Na kraju jučerašnjeg časa naglo sam prestao da pišem. To je bilo zbog toga što mi je isteklo vreme. Gospođica O'Mali mi je rekla da odlično napredujem i da joj je žao što mora da me prekine. Ne znam kako može da kaže da napredujem s obzirom da joj još nisam rekao ni jednu jedinu reč. Zapravo, ona je čitavog prošlog časa sedela za svojim stolom i zviždukala. Ona je prva žena koju čujem da zvižduće. Mada to radi vrlo dobro.

Iako je gospođica O'Mali stvarno fina, zapravo ne želim mnogo s njom da razgovaram. Jednostavno znam da bih u nekom nezgodnom trenutku izgovorio reč „šake“ i da bi se ona zbog toga osećala glupo. A to ne želim.

Danas mi je opet, kad smo seli, dala čašu razblaženog soka i sendvič-kekse.

Sendvič-keksi

Obožavam sendvič-kekse.

Zapravo, oni su mi apsolutno najomiljeniji keksi.* Između dva biskvita, krem punjenje mi deluje tako *ušuš-kano*. Vidi se tek dovoljno da znate šta dobijate, ali nije napadno. Želeo bih da većina ljudi razmišlja u tom pravcu kad je reč o oblačenju. Trebalo bi malo da se prikrivaju, umesto što vam na sve strane pokazuju svoj fil.

Dok sam grickao keks i pijuckao preslatki sok,** rekla mi je da „Kako se izboriti sa osećanjima“ ne treba da smatram časovima. Umesto toga moram ih nazivati „seansama“. Sigurno je pročitala ono što sam prošle nedelje napisao. Hoću da kažem, nikad ih pred njom nisam nazvao časovima.

„Reč ‘časovi’ podrazumeva da te ja ovde nečemu učim“, rekla mi je svojim blagim glasom. „Ali nije tako. Ovde smo da zajednički dokučimo šta te motiviše i ispitamo kako da se izborimo sa svim što se dogodilo.“

Slegnuo sam ramenima.

„Ono što ti treba da uradiš, Majkle, jeste da izađeš iz svojih okvira. Da sagledaš sebe. Ovo nije učionica. Ovo je pre *odaja otkrića*.“

Da dokučimo? Ispitamo? Otkrića? To zvuči kao da tražimo preparirane glave oko Amazona.

* Za njima slede: 2) slatki čajni biskvit (jednostavan ali pouzdan) 3) ružičaste napolitanke (lagane i zabavne, a nisu *suviše* slatke ili tupave) i 4) obični integralni biskvit (jednostavan, ukusan i takoreći zdrav).

** Opet je odmerila sirup prstom, ali danas sam je prešao. Doneo sam na čas – izvinjavam se, na *seansu* – bočicu vode i nenapadno njome razblažio sok, tako da ona ništa nije primetila.

Ne želim da sagledam sebe (izgledam pomalo čudno) niti da izađem iz svojih okvira. Okviri su dobri. Udobni su i zatvoreni i štite vas od svega što je napolju.*

Pošto nisam odgovarao, odmahнула je džinovskom šakom ka laptopu, koji me je čekao na stolu. Uljudno sam se nasmešio, seo i počeo da kucam.

Svlačionica

Tren uoči prve katastrofe

I tako sam bio upravo izbačen s treninga. Kad sam ušao u svlačionicu, Pol se već bio izvalio na klupu. Izgledao je vrlo zadovoljan sobom. „Hej, završio si ranije“, reče on, cereći se.

„Šta si tamo radio?“, pitao sam, tresnuvši torbu o pod.

Pol protrlja ruke. „Merkaio gospođicu King, naravno. Kao i ti.“

„Ja sam *trenirao*, kite debeli“, zarežah.

Pol je izgledao uvređen. Lice mu je kao u velike bebe. „Hej, to nije pošteno. Ja sam tako građen. Inače, nemoj da mi prodaješ te priče o treningu. Ti mrziš plivanje. Svaki dan kukaš zbog toga.“

Tu me je pogodio u živac. Osetih kako crvenim. „Ma da. Ja sam barem *pokušavao* da se *pretvaram* da plivam. Kako da se popravim osim ako slušam savete najboljih? A ti si samo blejao u nju kao da si u akvarijumu.“

* Jednom sam, kad mi je bilo četiri godine, proveo tri sata u velikoj kutiji za nameštaj. Stvarno sam uživao... dok moj brat u nju nije pustio vrlo jak vetar, a onda spustio poklopac, zatvorivši me unutra.